

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.945 van 1 februari 2001
in de zaak A. 92.917/VII-21.736.**

In zake : 1. Jos POUKENS,
2. Winny POUKENS,
die woonplaats kiezen bij
advocaat K. HELSEN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Heizel Esplanade,
Buro & Design Center,
lokaal 309 A, bus 37

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat E. NICOLAI,
kantoor houdende te GENK,
Reinpadstraat 8.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Jos POUKENS en Winny POUKENS op 23 juni 2000 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 21 april 2000 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw waarbij het beroep dat de verzoekers hebben ingediend tegen het besluit van 28 oktober 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg houdende weigering van de vergunning voor het verder exploiteren en veranderen van een gemengd veebedrijf, gelegen te Maaseik, Schuurstraat 21, ongegrond wordt verklaard en het beroepen weigeringsbesluit wordt bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
de partijen;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 november
2000, om 14.30 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad
R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
K. HELSEN, die verschijnt voor de verzoekers, en van
advocaat E. NICOLAI, die verschijnt voor de verwerende
partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke toedracht van
de zaak als volgt kan worden samengevat :

1.1. De verzoekers exploiteren in de
Schuurstraat 21 te Maaseik een veeteeltinrichting waarop
zowel varkens als runderen gehouden worden.

De inrichting heeft in het verleden het
voorwerp uitgemaakt van verschillende vergunningen :

- Bij besluit van 1 september 1977 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Maaseik is akte genomen, geldend als vergunning, van de melding van de exploitatie van een inrichting met vijftig runderen. De vergunning verstrijkt op 1 september 2011.

- Met een besluit van het college van burgemeester en schepenen van dezelfde stad van 9 februari 1983 is vergunning verleend voor de uitbreiding van de inrichting met een "kweekvarkensstal voor 80 zeugen" voor een termijn die samenvalt met de lopende basisvergunning.

- Op 3 juni 1992 is met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg aan de verzoekers voor een termijn van vijf jaar vergunning verleend voor de uitbreiding van de inrichting met 340 varkens, 38 runderen, 1.123 m³ mest en 1.200 liter stookolie. Voornoemd besluit is in beroep bevestigd bij ministerieel besluit van 27 november 1992.

- Met een besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van 2 juni 1994 is aan de verzoekers vergunning verleend voor de uitbreiding van de inrichting met 32 runderen, een opslagplaats voor 600 m³ mest en een motor met een vermogen van vijf kW. De einddatum van die vergunning werd vastgesteld op 3 juni 1997 (dus samenvallend met de vergunning van 3 juni 1992).

- Tenslotte is bij besluit van 6 juni 1997 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling aan de verzoekers vergunning verleend voor het verder exploiteren van een gemengd veeteeltbedrijf bestaande uit 120 runderen en 420 varkens (waaronder 150 zeugen).

In dat vergunningsbesluit is bepaald dat de vergunning verleend wordt "voor een termijn van 3 jaar, eindigend op 1 juli 2000, met het oog op de herlokalisatie".

Dienaangaande is in voornoemd besluit overwogen dat "gelet op de bewoning op korte afstand, een verdere exploitatie vanuit milieuhygiënisch standpunt op deze plaats niet langer wenselijk is; dat een overplaatsing evenwel de nodige tijd vergt; dat een termijn van 1 jaar om een nieuwe inplantingsplaats te vinden en de nodige vergunningen te bekomen en 2 jaar om te verhuizen aanvaardbaar is; dat derhalve een laatste overgangstermijn van 3 jaar aanvaardbaar is".

De verzoekers hebben het besluit van 6 juni 1997 blijkbaar niet aangevochten voor de Raad van State.

Uit bovenstaande vergunningshistoriek blijkt dat de verzoekers sinds 1992 herhaaldelijk geconfronteerd werden met vergunningsbesluiten waarin door de vergunningverlenende overheid werd aangedrongen op een stopzetting op termijn van de exploitatie van de bestaande veeteeltinrichting aan de Schuurstraat te Maaseik en de overbrenging ervan naar een andere lokatie.

Klaarblijkelijk hebben de verzoekers in de loop der jaren effectief pogingen ondernomen om ofwel de volledige inrichting ofwel enkel de exploitatie van de varkensstallen naar een andere plaats over te brengen.

Die pogingen zijn echter op niets uitgelopen omdat de daartoe vereiste vergunningen geweigerd werden.

1.2. De verzoekers vragen op 28 mei 1999 aan de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg een milieuvergunning voor het voort exploiteren en het veranderen van de kwestieuze inrichting.

Met het indienen van de hernieuwingsaanvraag beogen de verzoekers van de vergunningverlenende overheid te verkrijgen dat de exploitatie van de gemengde veeteeltinrichting volledig mag worden voortgezet, zowel wat betreft het voorheen vergunde aantal runderen als wat betreft het voorheen vergunde aantal varkens, respectievelijk 120 en 420 stuks.

De verzoekers willen daarmee vermijden dat ze na het verstrijken van de geldigheidsduur van de op 6 juni 1997 verleende vergunning eerlang zouden terugvallen op de vroegere vergunningsbesluiten van 1 september 1977 en 9 februari 1983 waardoor het hun enkel nog zou zijn toegestaan om maximaal vijftig runderen en tachtig zeugen te houden.

Bij de vergunningsaanvraag hebben de verzoekers een afzonderlijke brief gevoegd waarin de motieven worden verduidelijkt die hen ertoe hebben gebracht om, ondanks de vermelde herlokalisatieperikelen, alsnog een hernieuwingsaanvraag voor een gedeelte van de inrichting in te dienen :

"Voor het gedeelte van de inrichting waarvoor in voorliggende aanvraag hernieuwing van de vergunning wordt gevraagd, werd in de loop van 1997 vergunning verleend door de Vlaamse minister van leefmilieu en Tewerkstelling, voor een termijn van drie jaar met het oogmerk om ons in de gelegenheid te stellen een verplaatsing van het bedrijf aan te vragen. In het verleden werd reeds herhaaldelijk een verplaatsing van de varkensstallen (zonder verplaatsing rundvee) geweigerd om milieuvergunningstechnische redenen. Het verplaatsen van een gedeelte van het bedrijf was (en is) door de wetgever blijkbaar niet voorzien.

(...)

Aangezien de termijn waarbinnen een hernieuwing van de vergunning dient te worden aangevraagd kortelings afloopt, dienen wij de momenteel voorliggende aanvraag in om alsnog een hernieuwing van de bestaande vergunning te bekomen. Hierbij willen wij er ons toe verbinden de best beschikbare technieken toe te passen teneinde het risico op geurhinder voor de omgeving tot een aanvaardbaar niveau te beperken. De implementatie van de in het dossier voorgestelde maatregelen (centrale afzuiging met behandeling van de ventilatielucht in een biobed) houden een sterke stijging van de vaste en variabele kosten voor het

bedrijf in. Dit onderstreept ons geloof dat wij op deze wijze de in het verleden door de verschillende overheden geuite bezwaren tegen een hernieuwing van de vergunning op deze wijze (te) kunnen opvangen".

In een bij de aanvraag gevoegde bijlage vier met betrekking tot "maatregelen om milieuhinder te voorkomen of te beperken", wordt uitvoerig aandacht besteed aan een biofiltersysteem "ter behandeling van de ventilatielucht, gekoppeld aan een wijziging van het ventilatiesysteem voor de varkensstallen", waarvan de installatie in het vooruitzicht wordt gesteld.

1.3. In het kader van het openbaar onderzoek van de aanvraag worden door omwonenden vier bezwaren ingediend, waarin onder andere sprake is van geurhinder.

1.4. Met een besluit van 28 oktober 1999 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg de gevraagde vergunning omdat, gelet op de omliggende residentiële bewoning, een verdere exploitatie van het betrokken landbouwbedrijf op de vestigingsplaats niet langer wenselijk is en omdat de exploitanten reeds gedurende een termijn van acht jaar de kans hebben gehad om de inrichting naar een geschikte vestigingsplaats te herlokaliseren.

1.5. Met een op 8 november 1999 gedagtekende brief, die echter pas op 23 november 1999 bij de beroepsinstantie blijkt te zijn toegekomen, tekenen de verzoekers bij de Vlaamse regering administratief beroep aan tegen het weigeringsbesluit van de bestendige deputatie.

In het beroepschrift wordt bij wijze van inleiding een overzicht gegeven van de vergunningshistoriek van de inrichting die volgens de beroepsindieners in essentie gekenmerkt wordt door een aaneenschakeling van kortlopende vergunningen te wijten

aan "de ongunstige ligging ten opzichte van het omliggende woongebied" en het aandringen vanwege de vergunningverlenende overheid op een herlokalisatie van de inrichting.

Tegelijk menen de exploitanten echter dat de laatst geweigerde aanvraag grondig verschilt van de vorige aanvragen omdat "een biofilter zou worden geplaatst bij het bedrijf (een systeem waarbij 90 % van de olfactieve stoffen wordt geneutraliseerd), teneinde het al dan niet vermeende probleem van de geurhinder op te lossen" en "de uitvoering van de voorgestelde technische aanpassingen een vermindering van het risico op hinder voor de omgeving inhoudt, ook op langere termijn".

Ter weerlegging van de in het beroepen deputatiebesluit gehanteerde weigeringsmotieven laten de verzoekers onder meer het volgende gelden :

"2. Aangezien het voorgestelde ventilatiesysteem in het Vlarem zelf wordt beschreven en zeer hoog wordt gewaardeerd met betrekking tot de puntentelling voor varkenshouderijen, kan er geen twijfel over bestaan dat dit systeem kan worden beschouwd als best beschikbare techniek. Men lijkt echter te willen laten uitschijnen dat de ermee gepaard gaande investerings- en werkingskosten dermate hoog zouden zijn dat zij niet verantwoord zouden zijn voor het bedrijf. Daarnaast stelt men echter voor dat het bedrijf in zijn geheel zou worden verplaatst (rundvee en varkens !), hetgeen een investeringskost zou vertegenwoordigen van minimaal 21,5 miljoen, en dit terwijl de huidige bedrijfsgebouwen waardeloos worden, aangezien zij niet zijn aangepast voor andere activiteiten en door hun gedeeltelijke ligging in het agrarisch gebied niet in aanmerking komen voor een bestemmingswijziging. De meeste gebouwen zijn van recente datum en zijn nog niet geheel afgeschreven, zodat naast de financiering voor de oprichting van nieuwe stalgebouwen op de nieuwe inplantingsplaats, ook de afbetaling van de bestaande buiten gebruik te stellen gebouwen moet doorlopen.

Bovendien wordt er geen rekening mee gehouden dat na 01.01.2004, de datum tot dewelke voor het bedrijf in zijn huidige samenstelling hermachting kan worden verleend, door een omvorming binnen de diersoort varkens wel aan de verbods- en afstandsregels kan voldaan worden. Deze omvorming zou bovendien

binnen de huidige gebouwen kunnen plaatsvinden met haalbare investeringskosten. De aanpassingen van het ventilatiesysteem zullen trouwens in elk geval tot 2011 een verlaging van het hinderniveau met zich meebrengen, aangezien minstens tot deze datum varkens op het bedrijf aanwezig blijven.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat eerder een verplaatsing in vergelijking met het voorgestelde alternatief een overmatig hoge kost zou meebrengen.

3. De vaststelling van de Bestendige Deputatie dat wij reeds 8 jaar de tijd hebben gehad om het bedrijf te herlokaliseren is korrekt. De insinuatie dat het feit dat de herlokalisatie tot op heden niet heeft plaatsgevonden enkel aan ons te wijten zou zijn, houdt echter geen steek, hetgeen blijkt uit de historiek van de verschillende aanvragen en het gevolg dat er door de overheid werd aan gegeven :

(...).

4. Tenslotte wensen wij uw aandacht te trekken op het feit dat er met betrekking tot het rundvee geen enkele milieutechnische of andere reden bestaat die een hernieuwing in de weg zou staan. Getuige hiervan het feit dat nog in 1994 een vergunning werd afgeleverd door de gemeenschapsminister voor leefmilieu, voor de uitbreiding van het rundveegedeelte van het bedrijf, waarbij de bijkomende dieren werden gehuisvest in een nieuw op te richten stalgedeelte!".

Het beroep wordt ontvankelijk verklaard op 1 december 1999.

1.6. In het kader van de beroepsprocedure worden verscheidene adviezen uitgebracht :

a. Op 15 december 1999 heeft de Vlaamse Milieumaatschappij laten weten dat, gelet op het voorwerp van de vergunningsaanvraag, haar advies niet vereist was.

b. In het advies van de Vlaamse Landmaatschappij van 24 december 1999 wordt voorgesteld om de gevraagde vergunning te verlenen.

Wat de vergunning voor de runderen betreft wordt een volledige vergunningstermijn van twintig jaar voorgesteld.

Voor het houden van varkens zou daarentegen een korte vergunningstermijn tot 31 december 2003 moeten gelden.

c. Het stedenbouwkundig advies van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen is gunstig over de aanvraag.

In dat advies wordt meegedeeld dat de inrichting voor het grootste gedeelte in een agrarisch gebied gelegen is, en voor het resterend gedeelte, namelijk de eerste vijftig meter vanaf de weg, in een woongebied met landelijk karakter.

Voorts zou de afstand tot het dichtstbijzijnde woongebied ongeveer 100 meter bedragen en de afstand tot het dichtstbijzijnde woonuitbreidingsgebied 150 meter.

d. Het advies van 19 januari 2000 van het bestuur milieuvergunningen is ongunstig voor de verzoekers.

e. Door de gewestelijke milieuvergunningscommissie wordt op 24 januari 2000 voorgesteld om het beroep ongegrond te verklaren en het beroepen weigeringsbesluit te bevestigen.

1.7. Met het bestreden besluit van 21 april 2000 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw wordt het beroep ongegrond verklaard en wordt de in eerste aanleg genomen beslissing tot weigering van de vergunning bevestigd.

Dit besluit steunt voornamelijk op de volgende overwegingen :

"Overwegende dat voorgaande (= de beroepen) beslissing werd genomen naar aanleiding van volgende overwegingen :

de inrichting is, volgens het gewestplan, deels gelegen in een woongebied met

- landelijk karakter, deels in een agrarisch gebied op een afstand van ca. 125 m van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter en op een afstand van ca. 175 m van een woonuitbreidingsgebied; een vreemde woning is gelegen op een afstand van ca. 25 m van de inrichting; dat binnen een straal van 100 m zich zeven woningen bevinden waaronder twee boerderijen;
- de aanvrager heeft in 1992 een beperkte vergunning verkregen voor vijf jaar teneinde zijn bedrijf te verhuizen naar een meer geschikte omgeving; door de aanvrager werden stappen ondernomen om dit te verwezenlijken doch er werd geen definitieve vergunning bekomen gezien slechts een gedeeltelijke overplaatsing werd gevraagd (besluit van de bestendige deputatie van 5 december 1996);
 - gelet op de bewoning op korte afstand is een verdere exploitatie vanuit milieuhygiënisch standpunt op deze plaats niet langer wenselijk; een overplaatsing vergt de nodige tijd; een termijn van één jaar om een nieuwe inplantingsplaats te vinden en de nodige vergunningen te bekomen en twee jaar om te verhuizen is aanvaardbaar en derhalve is een laatste overgangstermijn van drie jaar aanvaardbaar';

Overwegende dat in de aanspraken aangebracht door de beroepsindiener geen bijkomende argumenten, zoals gesteld in de voorgaande overwegingen, worden bijgebracht om de laatst lopende beslissing, geldend als vergunning, van de minister van leefmilieu en tewerkstelling van 6 juni 1997 te wijzigen;

Overwegende dat de aanspraken aangehaald door de beroepsindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd : gezien de voorgaande overwegingen dient het bedrijf de nodige maatregelen te nemen teneinde een herlokalisatie te realiseren en dient de gevraagde vergunning geweigerd te worden overeenkomstig het aangehaald ministerieel besluit";

2. Ten gronde

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden

beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Ernstig middel

2.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen de volgende standpunten ontwikkelen :

2.1.1.1. De verzoekers voeren als eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij betogen dat de motivering van het bestreden besluit in essentie bestaat uit een letterlijke weergave van de overwegingen die werden opgenomen in het besluit van 6 juni 1997 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling waarbij aan de verzoekers de hernieuwing van de milieuvergunning werd verleend voor een termijn van drie jaar, waaraan toegevoegd is dat de verzoekers in hun beroepschrift geen bijkomende argumenten hebben aangevoerd om voornoemde beslissing te herzien.

Zij menen dat in de aldus ontwikkelde motivering geen rekening wordt gehouden met de specifieke gegevens van het vergunningsdossier, inzonderheid met het feit dat zij er, zowel in de aanvraag zelf als in de toelichtende nota, de nadruk op hebben gelegd dat voor de bestrijding van de geurhinder een biofilter zou worden geïnstalleerd en het ventilatiesysteem van de varkensstallen zou worden gewijzigd.

Zij vervolgen dat het voornemen van de exploitanten om dergelijke biofilter te installeren van kapitaal belang is voor de beoordeling van de vergunningsaanvraag omdat luidens artikel 5.9.4.2. van

Vlarem II daarmee rekening wordt gehouden bij de berekening van de waarderingspunten voor de varkensstallen en bij het bepalen van de toepasselijke afstandsregels.

In het bestreden besluit wordt geenszins een antwoord gegeven op de beroepsargumenten die in het beroepschrift naar voor zijn gebracht in verband met de in het vooruitzicht gestelde investeringen ter bestrijding van de milieuhinder en wordt evenmin in concreto gemotiveerd waarom de exploitatie van de bestaande inrichting op de huidige vestigingsplaats niet langer wenselijk is.

2.1.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop dat de ontwikkelde motivering afdoende is opdat de verzoekers met kennis van zaken kunnen uitmaken of het aangewezen is tegen die beslissing in rechte op te komen.

De motiveringsverplichting houdt niet in dat in de beslissing over het ingestelde beroep wordt geantwoord op elk argument dat door de beroepsindieners wordt aangevoerd.

De verzoekers hebben het vorige hernieuwingsbesluit van 6 juni 1997 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling niet aangevochten en daaruit kan afgeleid worden dat zij hebben ingestemd met de noodzaak tot verplaatsing van hun bedrijf.

De redenen tot herlokalisatie dienden niet in het bestreden besluit herhaald te worden.

Ingevolge het meststoffendecreet bestaan er hoe dan ook geen vergunningsmogelijkheden meer voor uitbreidingen met verhoging van de mestproduktie.

De inrichting van de verzoekers voldoet vanaf 1 januari 2004 niet meer aan de dwingende afstandsregels van Vlarem II.

Tenslotte druist het installeren van een biobed voor een termijn van drie jaar in tegen de toepassing van de best beschikbare technieken;

2.1.2. Beoordeling

Overwegende dat het middel ernstig is om de volgende redenen :

2.1.2.1. Samen met de verzoekers moet vastgesteld worden dat de in het bestreden besluit opgegeven en hierboven geciteerde motieven in substantie een letterlijke overname zijn van (een gedeelte van) de motieven die hebben gediend om het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 6 juni 1997, waarmee aan de verzoekers vergunning is verleend om voor een korte termijn van drie jaar, en in afwachting van een verplaatsing van de inrichting, verder te kunnen exploiteren op de huidige vestigingsplaats, te ondersteunen.

Met de overname van die motieven in het bestreden besluit heeft de verwerende partij willen uitdrukken dat ze bij haar standpunt blijft dat de betrokken veeteeltinrichting geherlokaliseerd dient te worden naar een andere vestigingsplaats en dat de argumenten die de exploitanten naar voor hebben gebracht in de loop van de meest recente vergunningsprocedure aan dat standpunt geen afbreuk doen.

De aanspraken van de verzoekers worden louter afgedaan als zijnde geen "bijkomende argumenten" die noodzaken tot een herziening van de vroegere beslissingen tot herlokalisatie.

2.1.2.2. In de gegeven motivering wordt met geen woord gerept over het argument dat de verzoekers, zowel in de vergunningsaanvraag zelf als in het latere beroep-schrift, naar voor hebben gebracht in verband met de

installatie van een nieuwe biofilter (met aanpassing van het ventilatiesysteem).

Zoals de verzoekers terecht aangeven is het stalverluchtingssysteem van varkensstallen nochtans van invloed op de waarderingpunten die aan de inrichting worden toegekend (artikel 5.9.4.1. van Vlarem II). Het aantal waarderingpunten dat wordt toegekend is op zijn beurt dan weer van belang voor het bepalen van de afstandsregels waaraan de inrichting moet voldoen (artikel 5.9.4.4. van Vlarem II).

Voor stallen die uitgerust zijn met een "mechanisch verluchtingssysteem aangesloten op een installatie ter bestrijding van geurhinder" worden merkkelijk meer waarderingpunten toegekend (cfr. artikel 5.9.4.1. van Vlarem II), wat een gunstige invloed heeft op de na te leven afstandsregels.

Prima facie diende de verwerende partij dan ook een antwoord ten gronde te verschaffen op de daaromtrent geformuleerde aanspraken van de verzoekers.

Dit klemmt des te meer omdat uit het bestreden besluit geenszins kan worden afgeleid dat de hernieuwingsaanvraag afstuit op een dwingende verbods- of afstandsregel van Vlarem II.

Bovendien wordt in het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 6 juni 1997 gesteld dat de inrichting, althans wat de varkenshouderij betreft, voldoet aan artikel 5.9.4.5. van Vlarem II omdat de in dat artikel opgenomen verbods- en afstandsregels "slechts van toepassing zijn vanaf 1 januari 2004". Die overweging wordt in het bestreden besluit niet overgenomen.

Tenslotte wordt in het bestreden besluit geenszins gemotiveerd waarom de hernieuwing van de vergunning voor het onderdeel "runderen" niet verleend kan worden, temeer omdat klaarblijkelijk voor dat onderdeel evenmin dwingende verbods- of afstandsregels van toepassing zijn op de inrichting van de verzoekers.

Uit de motivering van het bestreden besluit blijkt dus niet afdoende dat de voortzetting van de bestaande exploitatie, zelfs met gebruikmaking van een nieuw stalverluchtingssysteem, niet wenselijk is "gelet op de bewoning op korte afstand".

De argumenten van de verwerende partij lijken geen afbreuk te doen aan deze vaststellingen;

3. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overwegende dat de verzoekers concreet aannemelijk maken dat zonder de gevraagde vergunning hun bedrijf niet economisch leefbaar is; dat het feit, aangehaald door de verwerende partij, dat hen tevoren herhaaldelijk werd gesuggereerd hun inrichting te herlokalisieren daaraan geen afbreuk doet; dat de verzoekers aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te berokkenen;

4. Overwegende dat bijgevolg voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 21 april 2000 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw waarbij het beroep dat Jos POUKENS en Winny POUKENS hebben ingediend tegen het besluit van 28 oktober 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg houdende weigering van de vergunning voor het verder exploiteren

en veranderen van een gemengd veebedrijf, gelegen te Maaseik, Schuurstraat 21, ongegrond wordt verklaard en het beroepen weigeringsbesluit wordt bevestigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een februari tweeduizend en een, door :

de H. R. STEVENS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

R. STEVENS.